

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa małoletniej I.P. działającej przez przedstawiciela ustawowego D.P.

przeciwko Zespołowi Opieki Zdrowotnej w S.

o zapłatę i ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 maja 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].

z dnia 5 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odrzuca skargę kasacyjną skierowaną do oddalenia apelacji powódki w pozostałej części (punkt 2 zaskarżonego wyroku),

2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej w pozostałej części,

3) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany Zespół Opieki Zdrowotnej w S. zaskarżył w całości wyrok Sądu Apelacyjnego w [...]. z dnia 5 kwietnia 2018 r., którym ten Sąd między innymi oddalił w pozostałej części apelację powódki.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Skarżący podniósł, że w niniejszej sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 286 k.p.c. w zakresie w jakim wywołuje on rozbieżności w orzecznictwie sądów. Poza tym, zdaniem pozwanego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona albowiem przeprowadzony

w sprawie dowód z opinii biegłych okazał się wewnętrźnie sprzeczny a opinia przedstawiona w formie pisemnej następnie została zaprzeczona przez tych samych biegłych przy przedstawieniu w formie ustnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wobec zaskarżenia w całości wyroku Sądu drugiej instancji trzeba mieć na względzie, że obejmuje ono między innymi oddalenie apelacji powódki w pozostałej części. Jest to rozstrzygnięcie oczywiście korzystne dla pozwanego a zatem nie ma on interesu prawnego w jego zaskarżeniu. Przesłanką formalną dopuszczalności środka odwoławczego jest wykazanie przez skarżącego istnienia interesu prawnego w zaskarżeniu orzeczenia (zob. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 108, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2015 r., V CSK 450/14, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2015 r., V CSK 450/14 nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2018 r., IV CSK 42/17, nie publ.; z dnia 19 stycznia 2019 r., I CZ 112/18, nie publ.). W braku jego wykazania środek odwoławczy podlega odrzuceniu.

Z tego względu Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną pozwanego jak w punkcie pierwszym postanowienia.

Oceniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej w pozostałym zakresie należy wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, nie publ.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, nie publ.).

Skarżący nie wykazał, że w sprawie występuje tak rozumiana przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Rzecz bowiem w tym, iż rozbieżności w orzecznictwie, które stara się wykazać skarżący dotyczą decyzji sądu odnośnie wezwania biegłego na rozprawę celem odebrania od niego ustnych wyjaśnień. Tymczasem podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 286 k.p.c. dotyczy niedopuszczenia i nieprzeprowadzenia przez sąd z urzędu dowodu z opinii innych biegłych w sytuacji, gdy wydana już opinia była wewnętrznie sprzeczna. Dlatego rozstrzygnięcie określonych w skardze wątpliwości związanych z wykładnią art. 286 k.p.c. nie ma wpływu na rozstrzygnięcie.

Poza tym trzeba podnieść, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ. ; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, nie publ.; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Wnoszący skargę kasacyjną nie przedstawił wyводу świadczącego o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Nie może go zastąpić poprzestanie na stwierdzeniu, że przeprowadzony dowód z opinii biegłych okazał się wewnętrznie sprzeczny zwłaszcza, że Sąd drugiej

instancji poświęcił znaczną część uzasadnienia pisemnego ocenie tych dowodów uznając opinie za podstawę oceny zaniedbań po stronie personelu pozwanego.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c.